

— cu versurile, atât de clare și simțite, scrise la moartea lui Briusov :

Любили девушек,
Любили женщин мы —
И ели хлеб
Из нищенской сумы.

Но не любили мы
Продажных торгашей,
Планета, милая, —
Катись, гуляй и пей¹.

În sfârșit, se cer a fi amintite și preacunoscutele *Стансы*, închinat lui P. Ciaghin, redactorul șef al ziarului *Бакинский рабочий*, căruia, în semn de recunoștință pentru ajutorul său dezinteresat, Esenin îi va închina și întregul volum *Русь советская*. În aceste versuri — poate nu atât de inspirate ca alte producții eseniniene, dar indiscutabil tot atât de sincere, se pare că pentru moment Esenin e definitiv cîștigat de ideea de a deveni un simplu poet „angajat“ :

Хочу я быть певцом
И гражданином,
Чтоб каждому,
Как гордость и пример,
Был настоящим,
А не сводным сыном
В великих штатах СССР².

Esenin citează cu simpatie cuvintele ce-i fuseseră adresate de redactorul comunist :

«Смотри, — говорит он, —
Не лучше ли церквей
Вот эти вышки
Черных нефть-фонтанов.
Довольно с нас мистических туманов,
Воспой, поэт
Что крепче и живей»³.

1 Ne plăceau fecioarele, / Ne plăceau femeile — / Și am mincat pline din traistă de cerșetor. / Dar nu ne plăceau / comercianții vinduți. / Planetă dragă, — / rostogolește-te, petrece și bea.

2 Vreau să fiu un cîntăreț / și cetățean / pentru ca să devin / un exemplu pentru fiecare, / un fiu adevărat și nu adoptiv — / în marile state ale U.R.S.S.

3 „Uită-te, — spune el, — oare nu sînt mai frumoase decît bisericile / aceste turnuri / ale havuzelor negre de țitei? / Ne-am săturat de cețurile mistice / Cîntă, poete, / tot ce e mai tare și mai viu.“